

Václav Barta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Václav Bárta

ZVÍŘÁTKA ZE ZOO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8334. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2022

ISBN 978-80-271-4657-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3414-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Bizon	11
Dikobraz	15
Gorila	19
Hroch	23
Klokán	27
Krokodýl	31
Lachtan	35
Lední medvěd	39
Panda červená	43
Tygr	49
Pelikán	53
Slon	57
Surikata	61
Vlk	65
Zebra	69
Žirafa	75

Předmluva

Nejdřív vám musím vysvětlit, jak jsem se naučil řeč zvířat.

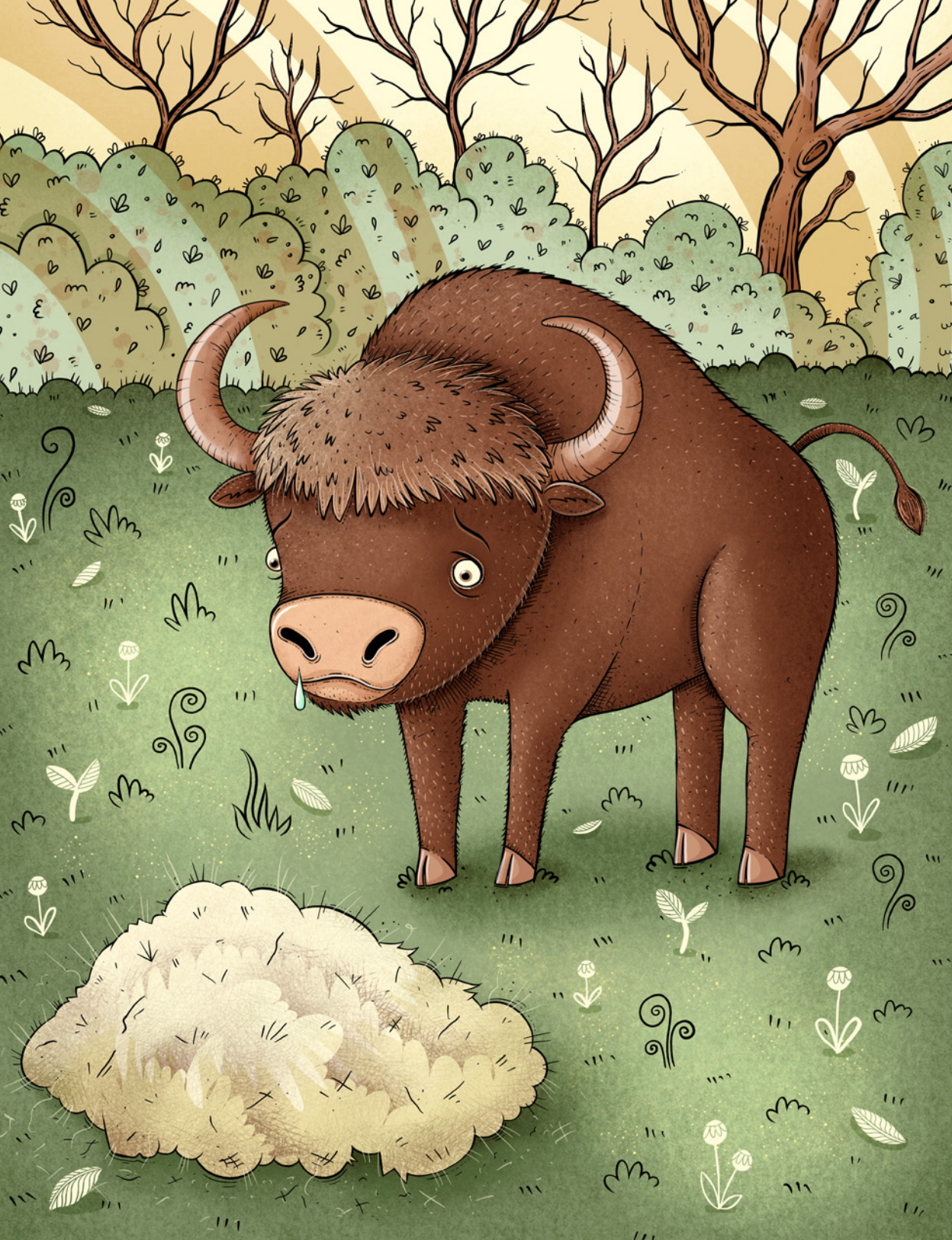
Začalo to, když jsem si začal rozumět s Alíkem. Alík je náš pes a známe se už skoro od narození. Svoje narození si moc nepamatuju, ale jeho moc dobře. Už jako s malým štěňátkem jsem si s ním užil spoustu legrace. A sem tam mě i poslechl. Třeba když jsem mu řekl, že dneska nemá čůrat na koberec. Nebo nezvrhnout kočce misku s mlíkem. S kočkou jsme si rozuměli střídavě, ale s Alíkem to šlo čím dál líp. Byli jsme kamarádi. Stačilo mu říct, co má udělat, a on to udělal. Na moje „podej pac!“, podal pac, na „slez z toho gauče!“, slezl někdy z gauče. Brzy začal i mluvit. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl. Pak jsem začal rozumět i slepicím na dvoře.

Stačilo vzít miskou se zrním, zavolat „puta, puta“ a hned bylo mezi námi jasno. Nebo když jsem seděl na kozlíku kočáru, stačilo zavolat na pár koní třeba „hyjé!“ a hned jsme všichni tři věděli, která bije.

V zoologické zahradě jsem si nejdřív popovídal s papouškem. Takový papoušek je někdy pěkně upovídáný. To jistě víte. Pak jsem se dal do rozhovoru s opicemi a řekl jim, o co mi jde. Promluvil jsem na ně znakovou řečí. Opice se začaly po mně opičít a já se opičil po nich. Nakonec jsme si výborně rozuměli. A proč by ne. Jsme přece z jednoho rodu. Opice a papoušek pak šířili po zoo, že je se mnou řeč. A postupně jsem si začal rozumět i s dalšími zvířaty. Takže se z nás stali kamarádi a oni mi pak vyprávěli historky. No, a ty jsem pak zapsal do téhle knížky...

Řeknete si možná, že jsem měl štěstí. Že se to jen tak každému nepovede. A víte, že já si to nemyslím? Může se to podařit každému. Chce to jenom chtít,

nedat na lidské řeči a vytrvat. To máte podobné, jako když se chcete naučit jezdit na kole. Moc vám to nejde, víc padáte, než jezdíte. Často si natlučete kolena. Vám to ale nedá a znovu nasednete. Pak se na chvíli rozjedete. Držíte i balanc, protože máte vzadu dvě kolečka navíc. Po čase vám ta kolečka navíc začnou vadit. A tak si pořídíte pořádné, velké kolo. Zas to zkoušíte a zas padáte. Ale den po dni je to lepší. Až jednoho krásného dne šlápnete do pedálů a jedete! Splnilo se vám to, po čem jste tak dlouho toužili!

Bizon

V ohradě hned vedle hromádky se senem stál statný bizon. Seno krásně vonělo, ale on si ho nevšímal a smutně koukal.

„Copak, chlapče?“ řekl jsem mu. „Taková dobrota a tobě to nic neříká?“

„Říká nebo neříká,“ odpověděl bizon. „Proč se mě ptáš? Jako bys čekal, že si s tebou budu povídat. Jak bych si s tebou mohl povídat, když mi nebudeš rozumět?“

„Ale já ti budu rozumět,“ řekl jsem bizonovi. „Já totiž rozumím řeči zvířat. To mi klidně věř.“

„To ti klidně nevěřím,“ řekl zase bizon. „Řekni na mou duši, na psí uši, na zaječí nohy, na bizoní rohy!“

A co si myslíte, že jsem mu řekl? No, na mou... Jen to se mnou dořekněte.

A hned byla s bizonem jiná řeč.

„Tak já ti povím, proč mi nechutná. Protože jsem na-styd-lý, říkám ti to po slabikách, abys tomu

rozuměl. Dohromady a vcelku jsem nastydlý, mám rýmu, kašel a bolí mě v krku. A smutně koukám, protože jsem zůstal sám. Kamarádi bizoni nejdou na krok ven, ani nevystřčí rohy. Bají totiž rýbu ještě bédší než já. Stojí, chrchlají a nezatroubí. A to jsme dneska měli mít velký koncert nazvaný Bizoní jaro. Už jsi někdy slyšel troubit stádo bizonů?“

„To jsem tedy neslyšel,“ řekl jsem popravdě.

„To bych ti tedy přál slyšet troubit naše předky v amerických prériích. Tady v zoo by ti mohlo zatroubit pět bizonů. Ale v amerických prériích nás bývaly tisíce, statisíce, miliony... Ale to už je dávno pryč... No, nekoukej na mě,“ pokračoval můj známý bizon. „Chceš náš koncert zachránit? Tak vyšli do světa zprávu o stavu bizonů v naší zoologické zahradě. A uvidíme, kolik máš fištrónu, aby ta tvá zpráva za něco stála.“ A odešel s hlavou sklopenou, ale se vzpřímenými rohy za svými nastydlými kamarády.